

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
17:39	17:15	16:15	
17:44	17:19	16:14	ירושלים
17:36	17:12	16:13	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הכל לטובה

את הסיפור הבא קיבלנו מפי בעל המעשה בעדות אישית, שאחד מבני נזקק לעבור ניתוח מורכב עקב בעיה רפואית. האב ביקש לערוך את הניתוח במהירות האפשרית, אולם בודדים הם הרופאים המומחים בנייתוח כזה, והתור להתקבל אצלם ארוך ומתמשך. האב לא נח ולא שקט, פעל ככל יכולתו, הפעיל קשרים, לחץ על עסקנים, אולם לגודל אכזבתו - דבר לא הועיל.

עודו מצטער על כשלוננו בהקדמת הניתוח, והנה הגיעה לארץ זריקה ייחודית, שזה עתה קיבלה אישור רפואי בארה"ב. יודעי דבר טענו, שישנו סיכוי גבוה שקבלת הזריקה - עשויה לפתור את הבעיה הרפואית ולייתר את הצורך בניתוח. ואכן, הילד קיבל את הזריקה האמורה מספר פעמים, וראו זה פלא - הבעיה חלפה עברה, והוא הבריא לחלוטין ללא צורך בניתוח!

האב, בספרו את המעשה, מוסיף ואומר: 'לא יאומן כי יסופר, עד כמה באותה עת בה הצטערתי והתאכזבתי שאינני מצליח להקדים את מועד הניתוח - באותה עת ממש בורא עולם סידר לבני רפואה קלה יותר. הנה כי כן, כל עכבה לטובה, וכשמשהו לא הולך - כנראה יש לכך סיבה טובה ומועילה מאוד!'

יהודים יקרים, הבה ניקח את דבריו אלה לתשומת ליבנו. פעמים כה רבות מאמצינו מעלים חרס, פעולותינו אינן יוצרות את התוצאות המקוות, נראה לנו כי תקלות רבות מדי בדרכנו. הבה נזכור כי אבינו שבשמים הוא המנהל אותנו, הוא הקובע הכל לטובתנו, והוא המוביל אותנו בבטחה. כך נזכה לחיי שלווה ורוגע, ולראות בחסד ה' ובנפלאותיו!

(הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה המוסדות

האם הקב"ה וותרן?

אם הקב"ה וותרן מדוע צריך לירא ולפחד מלפניו? מדוע נענשו גדולי עולם?

חת הטעויות הכי גדולות, שמושרשות עמוק בלב כל אחד מאיתנו, זו המחשבה שעם כל החטאים וכל הרעות שנעשה, הקב"ה וותרן, הוא יוותר לנו יסלח לנו על הכל. אבל, צריך לדעת שזה בכלל לא נכון. אמרו חכמים: כל האומר הקב"ה וותרן יוותרו חייו, יבתרו בני מעיו! אין לפניו יתברך לא משוא פנים ולא ויתורים, כמה עמוק הדין! מתי הקב"ה מוותר? אם האדם עושה תשובה, וכפי ערך התשובה שלו, אז הקב"ה מוחל וסולח.

ולא רק שהקב"ה לא מוותר, הוא אף פוקד עון אבות על בנים, אם הבן ממשיך בדרכו של האב. מדוע הבן צריך לסבול? אומר המגיד מדובנא משל נפלא:

הילך לו ביער אריה נוהם, רעב מאד, זה כמה ימים שלא בא אוכל אל פיו, רירו יבש, לשונו קשה, מעיו מצומקים. והנה ארוחה לפניו, שועל קטן, קטן קטן אבל בכל זאת אוכל. הוא מכין את השועל לתפקיד הארוחה, הוא אומר לו באת בזמן, יומיים לא אכלתי. השועל הוא ערמומי ואומר לו, אדוני המלך, אני קטן, לא תשבע ממני, אמר לו עדיף מכלום, אמר לו השועל בוא עימי ואראך אדם שמן כולו נוטף מלא וגדוש, בעל מידות אמיתיות, חיכו ממתקים וכרסו מטעמים. תוכל לקיים בו אכלנו והותרנו לכמה ימים. אמר לו האריה בהיסוס, ומה אעשה ויענשני בורא העולם?

ככתוב ואך את דמכם לנפשתיכם אדרש מיד כל חיה אדרשנו... כי בצלם א' עשה את האדם אמר לו השועל, אל תדאג נפשך, כבר גזרה תורה אומר "פוקד עון אבות על בנים", לא אתה תענש אלא בנך, למדתי בישיבה אדוני המלך, בקיאות רבה לי. שמח האריה על ההצעה הנדיבה, הם הולכים ביער, השועל מכבד את האריה ללכת קדימה, השועל מכוון את האריה לכיוון הבור... הציידים הכינו מחפורות מכוסות בענפים כדי ללכוד בהם חיות הלך האריה בראש נפל ונלכד, השועל מרים ידיו ואומר מודים אנחנו לך. גידף האריה ואמר לשועל, הלא רימיתני אמרתי לי פוקד עון אבות על בנים והנה כבר הענישו אותי. אמר לו השועל, לא בעוונך נפלת שבי, ולא בחטאין, כנראה שאבא שלך טרף בן אדם ולכן אתה נענש במקומו. כעס האריה וכי בגלל אבי אני צריך לסבול? אמר לו השועל, כשם שהיית מוכן לחטוא ובנך יסבול, תסבול גם אתה בשביל אביך... אף אנו בעוונינו, אומר המגיד מדובנא. מבואר בחז"ל שהקב"ה רצה לתת תורה

לישראל וביקש ערבים, הביאו לו נביאים ועוד, אמר להם שאינם ערבים טובים, עד שאמרו ישראל בנינו יהיו ערבים לנו. ואז נתן להם התורה. כשאדם עושה עבירה אינו רואה מול העיניים לא כסף ולא זהב, הוא רוצה ליהנות. אבל הילדים שלו? הם ערבות טובה. התנה ה' עם עם ישראל, שאם יעברו על התורה ח"ו חיי הבנים שלהם בסכנה. כשאדם עושה עבירה הוא צריך לראות את הבנים שלו מול העיניים ואז ימנע מהעבירה, שלא יסבלו הבנים בגללו. א"כ, אומר הקב"ה, שמע יהודי, אם הילדים שלך ערבים לעבירות שלך, ואתה חוטא למרות זאת? א"כ מגיע לך לסבול גם על אביך. לכן, הקב"ה פוקד עוון על בנים כשמחזיקים בחטא.

התורה אומרת "את ה' אלוקיך תירא ואותו תעבוד". וכתב, "מה ה' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלוקיך". אם הקב"ה וותרן, מה יש לירא ממנו? מדוע נבלע קורח ועדתו באדמה, יחד עם תינוקות קטנים, מדוע לא ויתר להם? מדוע לא נשא על עלילותם של משה ואהרן קדושי ה' ונקם ודקדק בהם כחוט השערה וכן כל גדולי עולם. הרי אם הקב"ה וותרן למה לא וויתר להם שהיו אהובים לפניו?

כשבנו את המשכן, לקחו נדב ואביהוא איש מחתתו, ויתנו עליהם קטורת ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא ציזה אותם. ובעבור זאת נענשו ותצא אש מאת ה' ותאכל אותם. שימו לב, נדב ואביהוא שני גדולי הדור, בני אהרן הכהן, והיום יום של שמחה גדולה בהקמת המשכן והשראת השכינה, ומה הם עשו? הקריבו קטורת לפני ה'! והם נשרפו בשריפה פנימית שריפת נשמה וגוף קיים, וישאום בכתנתם, הבגדים נשאר שומים, יצאו שני חוטי אש מהמזבח ושרפו נשמתם. כמה שהם קדושי עליון אין משוא פנים לפני הקב"ה, ויקוב הדין את ההר! אין דבר כזה. יקוב הדין את ההר.

כל זה שהאדם לא עשה תשובה אבל אם האדם עשה תשובה, אז הקב"ה מוחל וסולח, אז האדם זוכה למחילת עוונות, אבל רק אם האדם עשה תשובה אמיתית כפי יכולתו, אז הקב"ה מוותר לו כביכול. שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה לרפואת ישראל סאיר בן מלכה, שלמה בן סמחה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

תחיית המתים תשפ"א

כעת חיוך יותר רחב משבוע שעבר, גם העיניים מחייכות קצת ונהנות משיירי השבת האהובים, וכך הרב ד. ממשיך לנגן 10 דקות וגם כמה אחיות מהמחלקה נכנסו לראות את הנס ומשם המשיך הרב ד. ליתר הקומות.

בשבוע שלאחר מכן מופיע הרב ד. שוב באותה קומה ובאותו חדר, וכאן ציפתה לו הפתעה. שם הופיע כבר בן החולה, אדם מבוגר אשר חיכה לראות במו עיניו את אמו מחייכת. והיה כנגן המנגן ותהי עליה רוח ה', כאשר הרב ד. התחיל לנגן עם האקורדיון האם התחילה שוב לחייך חיוך רחב וגם עיניה התמלאו בחיוך רחב, והנה בפתע פתאום האם פוקחת עיניה בעת השירה, מביטה בחיוך לעבר המנגן הרב ד. ומסמנת עם ידיה שימשיך לשורר ולא יעזוב אותה, וכך שר הרב ד. במשך חצי שעה עד שהחלה האם לדבר עימו ולהודות לו על אשר שימח אותה בכל נפשה והחייה אותה ממש.

הבן של החולה אשר התפעל מתחיית המתים אשר אירעה לאימו, שואל את הרב ד. למנהגו, והוסיף לשאול אותו איך כבודו מגיע לכאן, וכאן מספר לו הרב ד. שבעבר היה ברשותו רכב ששימש אותו נאמנה עד אשר הרכב החליט לשוב לעולמו, עולם הגרוטאות, ומאז הוא נגרר ברגליו.

הבן שומע את הרב ד. ואומר לו: "אתה חייב רכב! כמה כבר עולה רכב? מאה אלף ש"ח, קח צ'ק על סכום זה ותקנה לך רכב". לקח הרב ד. את הצ'ק ורכש בו רכב חדש, ומאז הוא מגיע עם הרב ד. לעבר בתי החולים.

והעיקר הוא שבשבוע לאחר מכן האם כבר לא היתה בבית החולים. היא שבה לביתה ולבני משפחתה, שידעו להעריך את הניגון המחייה נפשות, כן ירפא ה' את כל חולי עמו ישראל.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

בין אוטובוסים וממתין עד שהקו הראשון מגיע ויורד והולך עד לתחנה השניה ושם הוא ממתין הלאה, עד שהאוטובוס מחליט להגיע, בימי שישי הקצרים והמגושמים בקור ירושלמי, ועולה לקו השני ומשם הוא ממשיך לעבר בית החולים בהליכה רגלית, שם עולה הרב ד. בתוככי מסדרונות בית החולים וממשיך מחדר לחדר ומנגן את ניגוניו בחן מיוחד לשמחת כולם. כך עולה עוד קומה ועוד קומה עד שהוא גומר את המסלול בבית החולים שערי צדק, ומשם הוא ממשיך לעבר בית החולים הדסה וכמעשהו בראשונה כך מעשהו באחרונה.

בתקופה האחרונה נכנס הרב ד. לחדרה של חולה אחת שנכנסה לתרדמת ולא הגיבה לכל הסובבים אותה, בין לרופאים ובין לקרובים אליה, וכל אשר קוראים לה אין קול ואין עונה ואין קשב, אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה, וכך במשך שבועות מספר הרופאים כבר התיאשו מתרדמתה.

נכנס הרב ד. לחדרה ומתחיל לזמר באקורדיונו את שירי שבת, והנה האחות רואה שהחולה מחייכת חיוך קל, עדיין היא לא מגיבה אבל היא מחייכת בחיוך קל. האחות קראה מיד לאחת מבנות המשפחה והראתה לה את החיוך שניסך על פני האם הקשישה בעת שמיעת קול הנגינה.

הרב ד. התעכב קצת בחדר כאשר ראה את השמחה שיש לבני המשפחה והחיוך הנסוך על פני האם, ומשם המשיך הלאה לקיים את מנהגו הקבוע.

עוברים עוד ששת ימי המעשה ושוב הרב ד. לא שוכח את מה שאירע שבוע שעבר ומיד מנצנצת בו מחשבה לצעוד ישר לאותו חדר, ושוב הוא רואה את החולה שוכבת מורדמת ללא כל תגובה. פותח הרב ד. את האקורדיון ומתחיל לנגן שירים שמחים המשמחים אלוקים ואנשים, ושוב חוזרת על עצמה ההצגה והחולה מחייכת

במוצאי שבת פרשת חיי שרה תשפ"א. פרשת השידוכים, התקיימה מסיבת אירוסין בפאתי שכונת הר נוף בעיר הקודש בירושלים במתכונת מצומצמת כאשר יתכן לפעמים שהשמחה איננה שלימה, כדי לשמור על הנחיות הבריאות ולקיים מצוות 'ונשמרתם מאד לנפשותיכם'. אחד השכנים ששמע את קול השירה הבוקעת מפי משפחת הכלה מתוך כותלי הבית, ירד באופן ספונטני כדי לשמח את המשפחה המאושרת עם אקורדיון כבד והתחיל להנעים את הערב.

נתתי עיני וקנאתי במצווה הגדולה שנפלה בחלקו של אותו שכן מבוגר. אין לו מושג כמה הוא שינה את האווירה שהיתה לפני כן מלאחריה. איזו זכות נפלה בחלקו להיות ממשמחי אלוקים ואנשים, בצורה כה מושלמת, ושאלתי את אחד השכנים מרחוב חי טייב מה הסיפור של האיש עם האקורדיון, שזכה לשמח חתן וכלה במקום הנכון.

וכך התברר: אותו אברך קיבל על עצמו לשמח מידי יום שישי את המאושפזים בבתי החולים, וכך הוא לקח עמו את הרכב הישן שברשותו שבקושי נוסע, אבל נוסע, והיה לוקח עימו את האקורדיון הכבד וכך היה נוסע לבתיה חולים בירושלים, שר שירי שבת וחג ועוד, והיה מנעים לחולים את שהותם. כך היה מנהגו.

עד שיום אחד המכונית המדוברת שכבר ככה לא היתה במצב טוב שבקה את חייה. כל תיקון לרכב עלה יותר מעלות הרכב עצמו, כך שלא היה משתלם לתקנו, אבל מצד שני חשב האיש לעצמו, הרי קיבלתי על עצמי לשמח חולים, ואיך אסחוב את האקורדיון הכבד בגיל לא צעיר עד לבית החולים עם שני אוטובוסים, מה עושים? מספר השכן בשמו של אותו אברך, לא וויתרתי! החלטתי בהחלטה קשה שאני ממשיך את מנהגי למרות שאין לי רכב כלל, ואני אצטרך לסחוב את האקורדיון בכוחות עצמי בשמש ובגשם ולהיסחב בשני אוטובוסים, למרות הקושי שבדבר קבלה זו קבלה ויהי מה.

וכך המשיך המנהג כמה שנים. הרב ד. נגרר

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריתם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

השמעת קול בשבת

שאלה: האם מותר לדפוק על דלת של בית עם טבעת המיוחדת לכך כמו שמצוי בדלתות מסוימות?

במסכת עירובין (קד) כתוב: עולא איקלע לבי רב מנשה (האמורא עולא היזדמן לביתו של רב מנשה), אתא ההוא גברא טרף אבבא (בא אדם אחד והקיש על הדלת באגרופו והשמיע קול). אמר, מאן האי ליתחל גופיה דקא מחיל ליה לשבתא (אמר עולא, מי זה שיתחלל גופו שהרי מחלל הוא את השבת, משום שסבר שאסור להוליד קול בשבת). אמר ליה רבא, לא אסרו אלא קול של שיר.

יש מי מהראשונים שפסק להחמיר כעולא, משום שבהמשך הסוגיה שם הגמרא הקשתה לרבא כמה קושיות, והתירושים שנאמרו שם הם תירושים דחוקים. אולם שני עמודי ההוראה, הרי"ף והרמב"ם פסקו להקל כרבא משום שמשמע מהגמרא שהאמוראים הלכו כשיטתו.

ומרן הבית יוסף הביא בשם אחד מהראשונים שכתב, שאסור לדפוק על הדלת בכלי המיוחד שם להשמיע קול. וכתב על זה, וקשה, שאם הוא סובר להחמיר כעולא, אפילו אינו מיוחד לכך אסור, ואם הוא סובר כרבא אפילו מיוחד מותר, ותירץ, שמא אע"ג שסובר להקל כרבא, מ"מ במיוחד חוששים שמא יכוין לשייר ובשלחן ערוך (סי' שלח ס"א) פסק: השמעת קול בכלי שיר אסור, אבל להקיש על הדלת וכיוצא בזה שאינו דרך שיר מותר. ורבינו משה איסרלש (הרמ"א) הגיהה, ואסור להכות בשבת על הדלת בטבעת הקבוע בדלת, אף על פי שאינו מכוין לשייר, הואיל והכלי מיוחד לכך, אסור. וביארו האחרונים בדעת מרן שבכל אופן מותר אפילו הוא מיוחד לכלי שיר. והרמ"א כתב שבני אשכנז נהגו להחמיר בזה.

להלכה, טבעת הקבועה בדלת מותר להקיש עליה בשבת, כדי שישמעו ויפתחו לו, כיון שאינה בכלל כלי שיר, ואפילו היא מיוחדת לכך מותר. ואחינו האשכנזים נהגו להחמיר בזה. (ע"פ חזון עובדיה שבת ח"ה עמ' רנה)

שאלה: האם מותר לרקוד, או למחוא כפיים בשירי שבת או ימים טובים לשם שמחה?

במשנה בביצה (לו:) אמרו, ולא מטפחין ולא מספקין ולא מרקדין. ובגמרא ביארו שהטעם הוא משום גזרה שמא יתקן כלי שיר. וכן פסקו רוב הראשונים.

אולם יש מהראשונים שכתב, שזהו דוקא בימי הגמרא שהיו בקיאים לעשות כלי שיר שייך למיגוזה, אבל לנו אין אנו בקיאים לעשות כלי שיר ולא שייך למיגוזה. ומרן הבית יוסף דחה דעה זו, שהרי כתבו בשם הגאונים, שביום שמחת תורה, מותר לרקוד בשעה שאומרים קילוסים דתורה, דנהגו בו היתר משום כבוד התורה. שנראה מדבריהם שאין חילוק בין ימי חכמי התלמוד לימים שלנו. וגם האחרונים כתבו שזו היא דעת יחיד, ושכל שאר הראשונים חולקים על דעה זו.

ומרן פסק בשלחן ערוך (סי' שלט ס"ג): אין מטפחין להכות כף אל כף, ולא מספקין להכות כף על ירך, ולא מרקדין, גזירה שמא יתקן כלי שיר. וכתבו האחרונים שגם הרמ"א מודה לזה, אלא שסובר שלא מוחים בנהגים להקל, משום שמוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין.

ובתלמוד ירושלמי (ביצה פ"ה ה"ב) כתוב, רבי הוה מיטב לר"ש בריה, (ר' יהודה הנשיא השיא אשה לר' שמעון בנו). והוה מטפחין לאחוריה ידיהו בשבתא, (והיו מוחים כפים על גב היד בשבת), עבר ר' מאיר ושמע קלהו, אמר רבותינו הותרה השבת? שמע רבי קליה ואמר, מי הוא זה שבא לדרותינו (לייסרנו) בתוך ביתינו, שמע ר' מאיר קליה וערק וכו' (שמע ר' מ' קולו וברח). אודיק רבי וחמי קדליה דר' מאיר (השקיף רבי וראה את העורף של ר' מאיר), אמר רבי לא זכיתי לאורייתא אלא בגין דחמית קדליה דר' מאיר מן אחוריה (אמר ר' יהודה הנשיא, לא זכיתי לתורה אלא בשביל שראיתי לעורף של ר' מאיר מאחוריו).

נמצא שלא התירו ריקוד של מצוה אלא לכבודה של תורה, אבל בענין אחר לא חילקו הראשונים ומרן להתיר.

להלכה, אדם השר שירים ורננות בשבת וביום טוב, ושמח ומתלהב ברשפי אש שלהבת קודש, אסור לו לרקוד ולמחוא כפים, שלא התירו אלא בהקפות שעושים בשמחת תורה לכבוד התורה ולא בשאר שמחה של מצוה. (חזון עובדיה שבת ח"ה עמ' רסח והלאה)

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

כולנו באותה סירה

כולנו סובלים במידה זו או אחרת מחוסר ביטחון עצמי ומרגשי נחיתות. ההבדל הוא במינון ובעוצמה של רגשות אלו, ובעיקר- במידת השפעתם עלינו.

כולנו סובלים מרגשי נחיתות. מטבענו, בהיולדנו אנחנו חסרי אונים וחסרי יכולות. נחותים ביחס לבוגרים הסובבים אותנו. מכל מה שאנו יודעים לעשות היום, אין אפילו דבר אחד ויחיד שידענו לעשות תמיד ושלא היינו צריכים ללמוד איך לעשותו. מטבע הדברים, בשלבי הביניים של כל לימוד, עשינו את הדברים באופן בינוני ובאין-ספור שגיאות וטעויות.

אנו קוראים עכשיו שורות מתוך ספר שמישהו כתב. בעבר הרחוק, לא הכותב ולא הקורא יכלו ליצור את המציאות הזאת: הכותב לא ידע להחזיק עט, והקורא לא ידע לקרוא אף אות אחת. בעצם, שנינו אפילו לא הצלחנו לשבת על כיסא בלי ליפול ממנו ולהיפגע. כשניסינו לבטא מילה, עשינו זאת בצורה עילגת, ובקושי הבינו מה אנו רוצים לומר. כל מה שאנו יודעים היום, היינו צריכים ללמוד 'יש מאין', ובתהליך הלמידה לשגות שוב ושוב עד שלמדנו לעשות זאת כראוי.

במהלך תהליך הלמידה קיבלנו מסרים רבים על יכולת הביצוע שלנו, ויותר מכך- על אי היכולת. העולם הבוגר הסובב אותנו התקיף אותנו במסרים: 'תיהר כאן...' 'שים לב שם...' 'איפה הראש שלך?!' 'איך לא חשבת על זה?!' 'שוב שברת?!'... 'ועוד אלפי מסרים שיכלו להחדיר בתודעתנו את הדעה שמהו בנו אינו כשורה.

למעשה, כמות המסרים שקיבלנו מהעולם הסובב אותנו, היא כאין וכאפס ביחס למסקנות שיכלנו להסיק ולמסרים שיכולנו לשרר לעצמנו, בראותנו כמה אנו נכשלים, שוב ושוב, לאין שיעור וערך.

מלחמתנו הייתה אמנם להוכיח שאנו כן יכולים, אבל הביקורת, התגובות השליליות והמשתלחות שקיבלנו בחלק מן המקרים, וכן הכישלונות הצורבים שנחלנו, השתילו אצל כולנו, במידה זו או אחרת, רגשי נחיתות וחשש רציני שמהו בנו אינו כשורה.

עם מסרים אלו שקיבלנו מהסביבה ועם המסקנות האישיות המכרסמות בביטחוננו העצמי, כולנו היינו צריכים להילחם ולהוכיח שאנו כן יכולים, שאנו כן בסדר, ושגם כאשר אנו נכשלים, איך בכך להעיד שום דבר על יכולותינו האמיתיות.

במחשבה שניה, יכולתי לכתוב את הקטעים האחרונים גם בלשון הווה. שהרי מי אינו חווה מלחמות כאלה עד עצם היום הזה?!

על כן, כולנו צריכים ללמוד איך להתמודד עם רגשי נחיתות המקננים בקרבנו, ולו מדי פעם בפעם.

כולנו סובלים מחוסר ביטחון עצמי. על בסיס אותו רעיון שהסברנו זה עתה, אין כמעט דבר שאנו עושים היום בבטחה ובעבר לא חששנו ולא היססנו לעשותו. בכל מה שאנו יכולים לעשות היום ברוגע ובלי שום חשש, היינו צריכים, בשלב כלשהו בחיינו, להתגבר על חוסר ביטחוננו ועל החשש מתגובת הזולת או מסיכויי הכישלון.

גם מאבק זה אינו נחלת העבר בלבד. עד עצם היום הזה, כולנו שוקלים אלף ואחת פעמים ביום אם כדאי לנו לעשות צעד זה או אחר, בגלל החשש שהוא לא יעלה יפה, שהוא לא ימצא חן בעיני מישהו או שנחלל כישלון צורב.

מדהים להיווכח עד כמה עמוק בלבנו מושרשים רגשי הנחיתות וחוסר הביטחון העצמי. גם ה'גבורים' שבקרבנו, אם יעברו עליהם ימים אחדים שבהם יתעלמו מהם חבריהם הטובים, קרוביהם יבטלו בבוח את דעתם ולאחזניהם יגיע קולו של מישהו שמכנה אותם מאחורי הגב בתואר הלא מחמיא 'נודניק', מיד יצוץ ויעלה בלבם החשש הבסיסי שמהו בהם אינו כשורה ושלא זקוקים להם.

מסיבה זו, כל אחד, גם החזקים שבקרבנו, זקוקים לחיזוקים מתמידים כדי לחזק את הערכתם העצמית ואת ביטחונם העצמי. כשם שכל צמח זקוק למים במינון ובתדירות שונים, אך אין צמח שיכול להמשיך להתפתח בלי מים בכלל, כך כל אדם זקוק לחיזוקים במינון ובתדירות שונים, אך אין אדם שאינו זקוק להם כלל כדי לוודא שהוא נורמלי ותקין.

רגע חושבים

הרב דניאל גרמן

הכל מתהפך לטובה

הבחור היה מופתע, כבר בתחילת הפגישה להסב את תשומת ליבה של הבחורה לצלקת שמונעת ממנו עד כה להתחתן?!

אבל הרב התעקש והבחור הסכים.

והנה, הגיע העת בה נקבעה לו פגישת שידוכים חדשה. הבחור התיישב מול הבחורה, פתח ואמר: "לפני הכל אני רוצה לספר לך מה זו הצלקת שיש לי על פניי ומהיכן קיבלתי אותה."

הבחורה היתה מופתעת, אך הקשיבה לו.

"לפני כמה שנים הלכתי בלילה בסמטאות ירושלים כשלפתע שמעתי צעקות", סיפר. "חיפשתי מאיפה מגיעות הצעקות וראיתי נערה צעירה בורחת מפני ערבי שרוצה להזיק לה. מיד רצתי אחריו וקפצתי עליו. בזמן הזה הנערה הצליחה להתחמק מהערבי ולהגיע לביתה. אני נאבקתי איתו מספר דקות ובשלב מסוים הערבי הוציא חפץ חד ושרט אותי בפניי. הרגשתי שנוזל לי דם מהפנים ופינו אותי בבהילות לבית החולים. כך נוצרה לי הצלקת שעל פניי", סיים הבחור את סיפורו.

הבחורה של השידוך היתה בהלם.

"מה קרה?", שאל אותה.

"אני היא אותה נערה שהצלת!!", ענתה לו הבחורה בקול חנוק מדמעות. "שנים רבות רציתי לדעת מי הוא זה שהציל את חיי, ולא ידעתי היכן ואם בכלל אמצא אותו, והנה כעת – אתה כאן מולי!!".

ההלם הרב שלהם התחלף בהודיה לבורא, והדמעות – בשמחה, וברוך ה' הם זכו להקים בית נאמן בישראל.

למאמרים נוספים של הרב דניאל גרמן בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

הגאון הגדול הרב יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל ענה פעם ששאלו אותו מה לעשות כשיש קשיים ונסיונות אמר: שהדבר הראשון שצריך לדעת הוא שהימים האלו עוברים בע"ה! "כי כל הראוי להיות גדול ועצום בתורה, מסתערים עליו יותר ויותר הפרעות בצורות שונות, וכשמתחזק לאחוז בעץ החיים – סוף סוף היסורים חולפים..."

והקב"ה לא מעמיד אדם בניסיון אלא אם כן יכול לעמוד בו, ועם הקושי באים גם הכוחות להתמודדות. לכן עליך להאמין שבכוחך לגבור על כל ניסיון בעולם ולהיות גיבור ולנצח הכל, ואם רק תהיה טיפה סבלני יזכה אותך הקב"ה לראות את הטובה שתצא מתוך הצרה כי 'גם זו לטובה' היתה. ולכל אלו היסורים יש קץ, שאין הקב"ה מוחץ אלא אם כן שולח רפואה תחילה. והנה סיפור מצמרר מביתו של שר התורה ר' חיים קנייבסקי זצ"ל שממחיש לנו את הדבר:

בחור אחד, בעל מידות, גדול בתורה ומוכשר במיוחד, הגיע לגיל השידוכים. הוא היה באמת בעל מעלות, אך דבר אחד לא הביא אותו לידי ברית הנישואין: על פניו היתה צלקת גדולה שכיסתה את פניו.

הבנות שאיתן נפגש ראו והבחינו במידותיו הטובות, טוב ליבו וכשרונו בתורה, ורבות מהן היו אף רוצות להינשא לו, אך לא יכלו לשאת את האופציה כי בעלן יהיה עם צלקת שכזו על הפנים שלו.

השנים חלפו והבחור לא התחתן. הוא לא ידע את נפשו. הרי אני טוב וישר, ירא אלוקים וצדיק, וכי בגלל הצלקת שעל פניי לא אזכה להתחתן?

בצר לו ניגש לרב קנייבסקי זצ"ל וסיפר לו את סיפורו. הרב הקשיב והבחור ביקש ממנו עצה ותושייה.

אמר לו ר' חיים: "בפגישת השידוכים הבאה, הדבר הראשון שתאמר לבחורה עימה אתה נפגש הוא כיצד נוצרה לך צלקת זו על הפנים".

האם העלון נמצא בבית הכנסת שלך באופן קבוע?

פרשת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילת עלונים 1 יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג דניאל זר שליט"א לאחר לימוד כל ספר האידרא רבה וזוטא בקברו של התנא האלוקי ר' שמעון בר יוחאי

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג דניאל זר שליט"א לאחר קריאת כל התהילים בליל שבת

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בקמיע של כל הזוהר הקדוש

בוא והצטרף לאלפי המפיצים בכל שבוע את העלון המפורא "אור הפרשה" ושמח את מתפללי בית הכנסת שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212